Fig. 1. Civig pentru vulpe sau „jip încovoiat la cîrlig". (Reconstituire după inform. Ardelean Ion, 61 ani, com. Plavişeviţa).

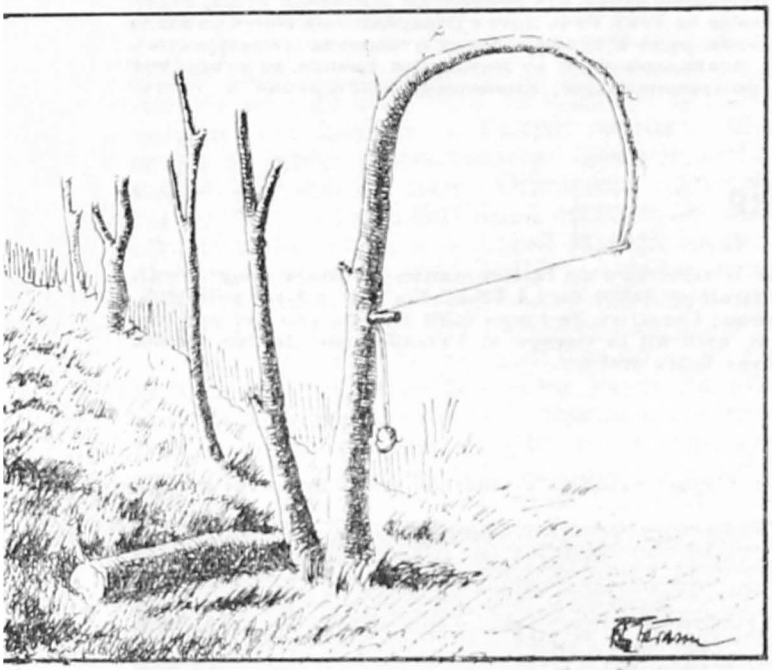

Fig. 2. Civig pentru vulpe sau „jip pentru vulpe". (Reconstituire după Orbulescu Vasile, 60 ani, comuna Plavişeviţa).

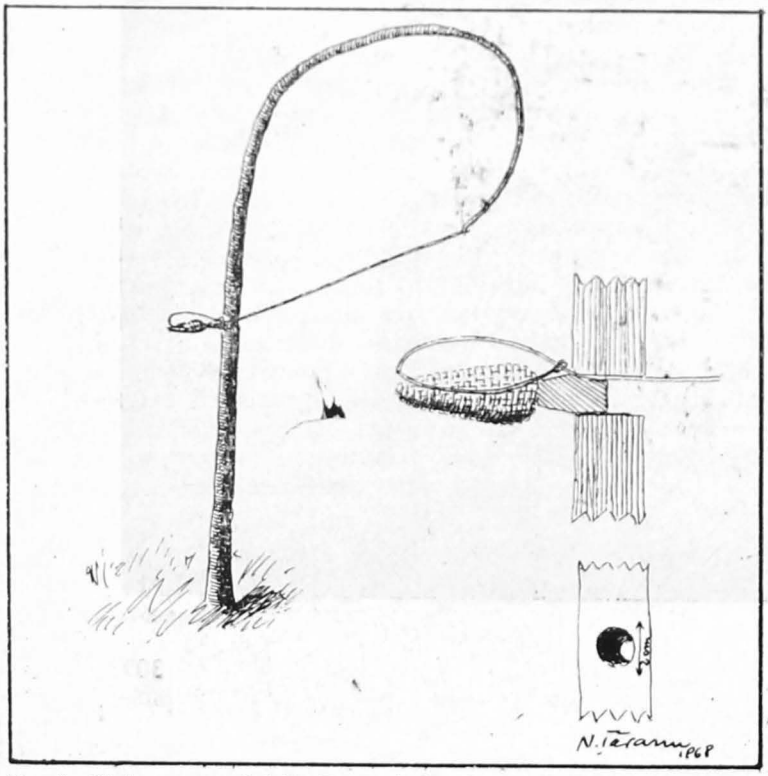

Fig. 3. Civig pentru păsări. (Reconstituire după inform. Ciocîrlia Ion, 58 ani, com. Plavişeviţa).

CAPCANE DIN LEMN FOLOSITE LA VÎNĂTOARE ÎN CLISURA DUNĂRII

ION DIHOR

Vînătoarea a fost fără îndoială una din cele mai vechi ocupaţii ale omului. Unii cercetători datează începuturile practicării ei încă din epoca paleolitică [1], de cînd ar exista picturile murale din peşterile Altamira, Vallatorta (Spania), la Font de Gaume şi Les Combarelles (Franţa) etc. În decursul timpului, desigur, formele şi mijloacele de prindere a vînatului au evoluat mult.

Pe teritoriul ţării noastre, meşteşugul vînătorii era binecunoscut de către daci, pe al căror teren muntos vînatul se dezvolta în condiţii optime. Despre această cunoaştere a vînătorii de către daci, numiţi uneori şi geţi, scriu şi Virgiliu în *Georgicele*, Strabon în cartea sa *Geografia* şi Seneca în lucrarea *Despre Providenţă* [2].

Codrii deşi ai Daciei înspăimîntaseră între anii 75—73 î.e.n. pe guvernatorul Macedoniei C. Scribonius Curio, care ajunsese cu legiunile probabil pînă în dreptul Banatului, pe ţărmul drept al Istrului [3].

Urme ale acestei ocupaţii au fost descoperite şi în Banat cu ocazia diferitelor săpături arheologice.

Dacă mărturiile arheologice din Banat ilustrate prin uneltele din piatră, bronz şi, ulterior, fier, s-au putut păstra pînă astăzi datorită materialului dur din care au fost construite, cele confecţionate din lemn, dată fiind degradarea rapidă a fibrelor lemnoase, nu s-au păstrat, deşi nu putem admite că în perioada bronzului şi fierului să nu fi existat unelte de lemn — capcane pentru prinderea vînatului.

Alături de gropile-capcane mascate cu frunze, capcanele din lemn au avut şi ele o mare importanţă în practica vînătorii. Prin

[1] Iulius Lips — „Obîrşia lucrurilor", Ed. ştiinţifică, Bucureşti, 1958, p. 125.

[2] V. Iliescu, V. C. Popescu, G. Ştefan — „Izvoare privind Istoria României", Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1964, p. 523.

[3] Idem.

https://biblioteca-digitala.ro

descoperirea lor, prezența nemijlocită a omului la vînătoare începe să fie înlocuită prin unealtă, care, singură, începe să lucreze pentru el, economisindu-i timpul pe care-l poate folosi în alte scopuri.

În urma cercetărilor efectuate în Clisura Dunării în vara anului 1967, am reușit, cu ajutorul unor vînători și foști braconieri mai în vîrstă, să elucidăm problema capcanelor de lemn cunoscute și folosite aici pînă acum 3—4 decenii.

Prin modul de construcție și materialul folosit în confecționarea lor, capcanele — în cea mai mare parte reconstituite — par a fi foarte vechi, transmise din generație în generație, fără posibilitatea unor datări certe în privința introducerii lor în practica vînătorii de aici.

Cea mai mare extindere a acestora presupunem a fi fost în feudalism, goana după blănuri pentru curțile feudale cointeresînd materialicește atît pe vînători cît și pe braconieri. Aceste capcane s-au utilizat pînă aproape în zilele noastre, cînd măsurile de protejare a vînatului au determinat dispariția lor, indiferent că ele se referă la animale răpitoare sau nu.

Din analiza tipurilor de capcane la baza cărora stă lemnul, am ajuns la concluzia că, în construirea lor, meșterii anonimi se serveau de cunoașterea empirică dar destul de temeinică a unor noțiuni de fizică (forța de gravitație, principiul elasticității materialelor, sistemul de funcționare al pîrghiilor simple și compuse) și noțiuni de biologie, pe care și le-au însușit în cursul unei practici îndelungate.

Capcanele întîlnite în Clisura Dunării le împărțim în trei categorii:

1. Capcane care imobilizează vînatul prin suspendarea în aer.

2. Capcane care strivesc animalul prin greutatea instalației.

2. Capcane care imobilizează vînatul în interiorul lor.

Din toate acestea doar la „știubei" nu se folosește nadă în atragerea vînatului, în rest toate folosesc carnea în special, ca momeală pentru animale.

Dintre capcanele aparținătoare primei categorii — care imobilizează vînatul prin suspendare în aer — amintim *„civigul"* și *„latul pentru vulpi"*. Ca momeală, la ambele capcane se folosește carnea, preferată fiind în primul rînd cea de cal, al cărei miros este perceput de la distanțe mari.

Instalația propriu-zisă la civiguri nu este complicată. Omul se servește de un copac mai tînăr, curățat de crengi, căruia îi apleacă vîrful formînd o arcuitură, de vîrf legîndu-se sîrmă. Mai de mult probabil că în locul sîrmei se folosea sfoara, confecționată fie din păr de animale, fie din fibre vegetale. În partea de jos a sforii se leagă un cîrlig de pescuit cu

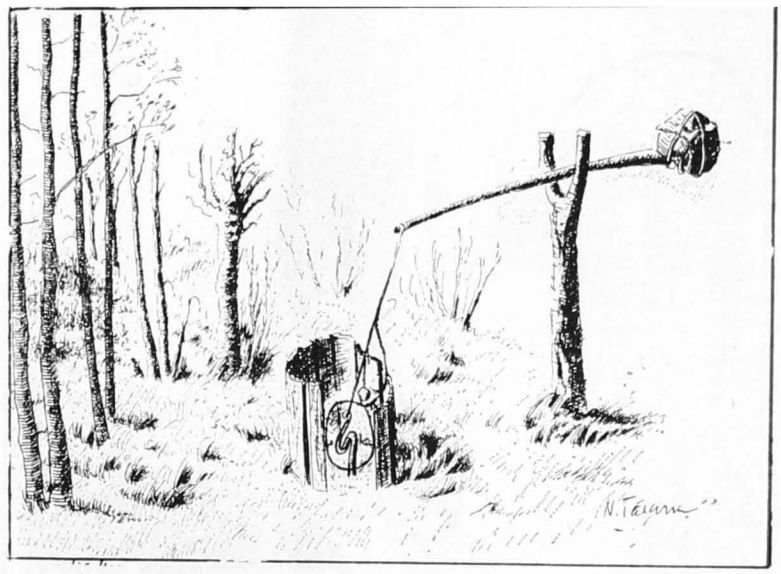

Fig. 4. Latul pentru vulpi. (Reconstituire după inform. Pătășanu D. Aurelian, 60 ani și Pătășanu D. Dumitru 46 ani, Satul Ilovița).

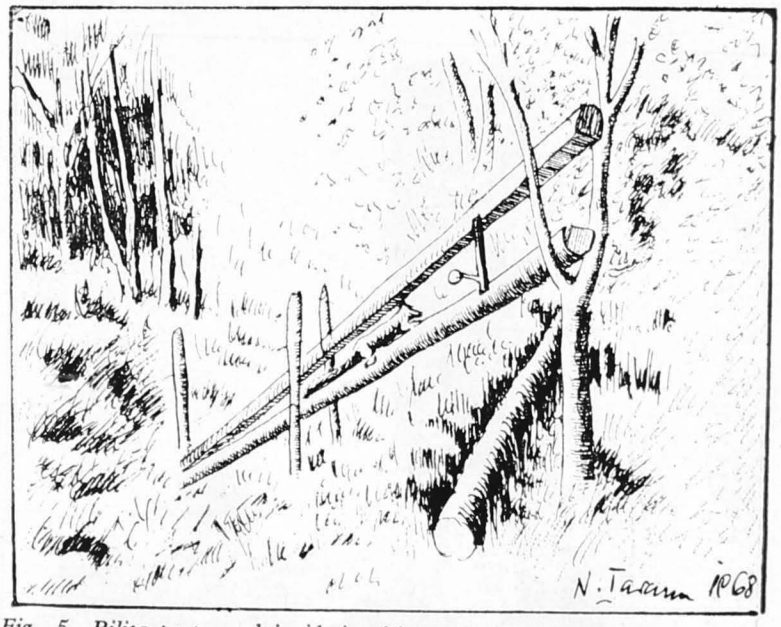

Fig. 5. Bilița pentru vulpi, jderi, pisici sălbatice etc. (Reconstituire după inform. Ardelean Ion, 61 ani și Ciocîrlia Ion, 58 ani, com. Plavișevița).

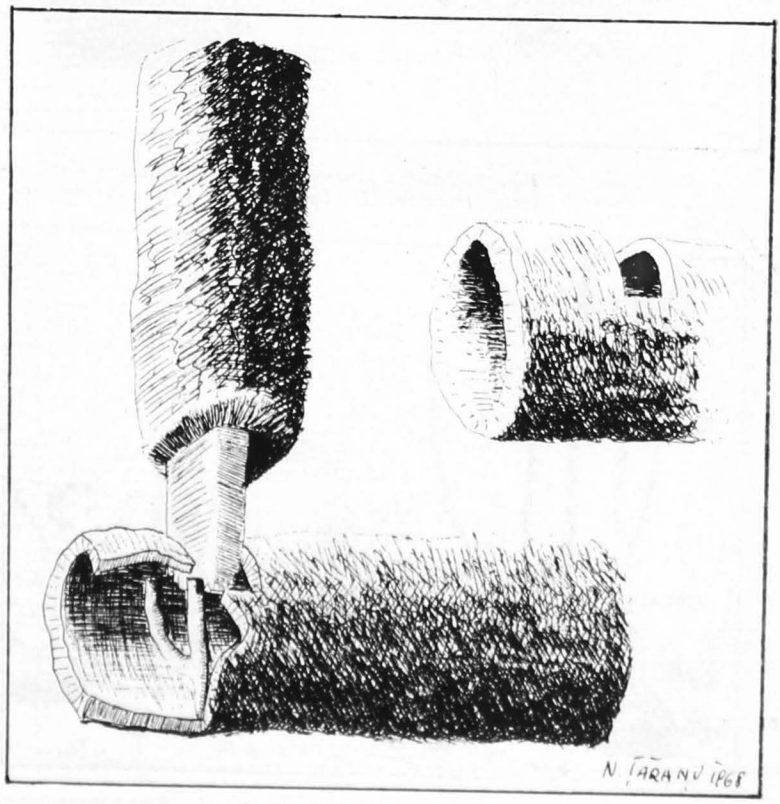

Fig. 6. Știubei pentru jderi. (Reconstituire după inform. Orbulescu Vasile, 60 ani, com. Plavișevița).

https://biblioteca-digitala.ro

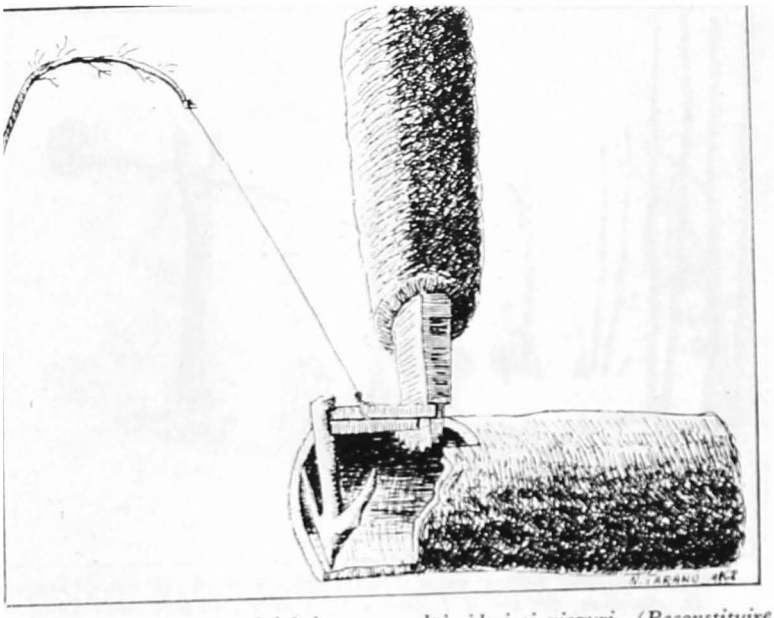

Fig. 7. Ştiubei pentru vulpi, jderi şi viezuri. (Reconstituire după inform. Bălan Gheorghe, 55 ani, com. Ogradema)

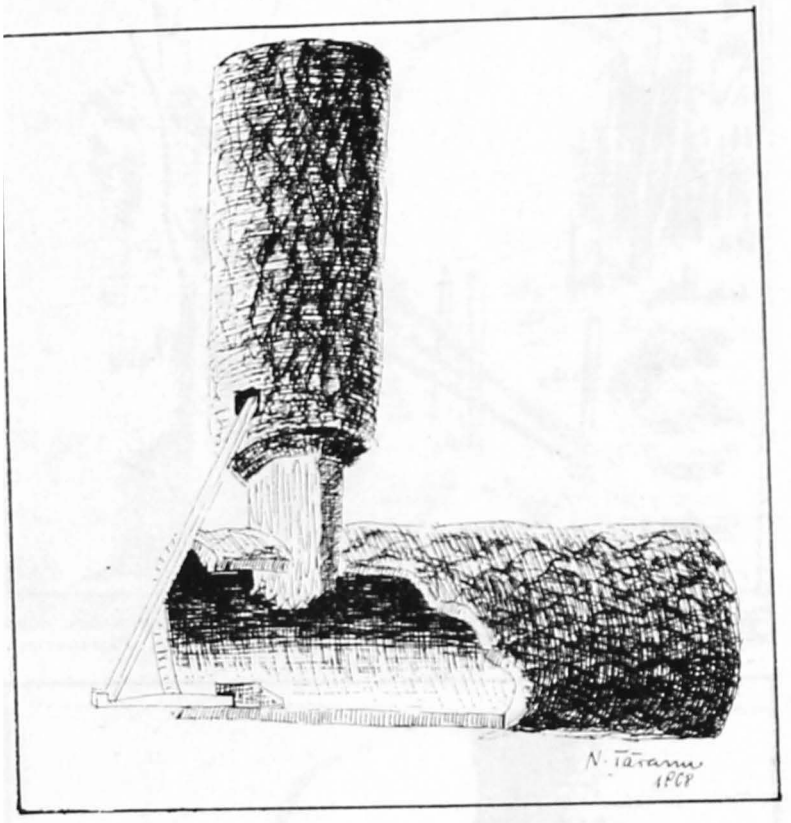

Fig. 8. Ştiubei peutru vulpe. (Reconstituire după inform. Pătăşanu D. Dumitru, 46 ani, satul Ilovița).

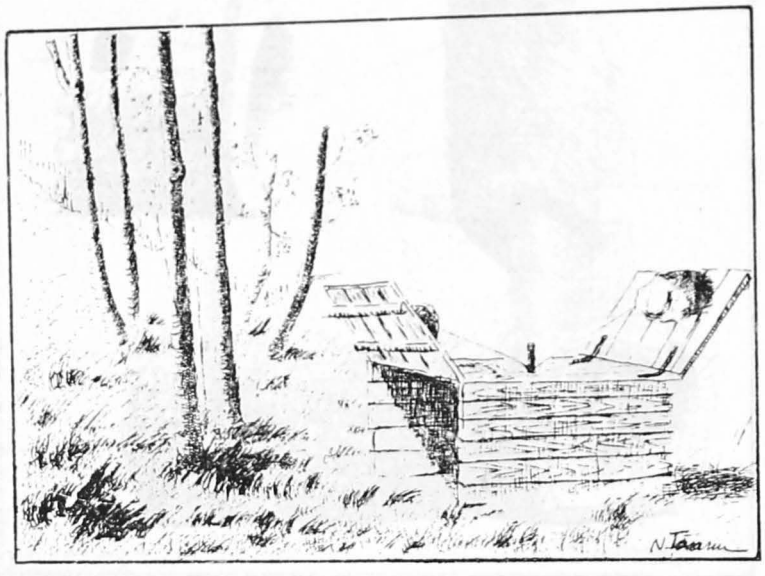

Fig. 9. Mița sau ştiubeiul pentru lupi. (Reconstituire după inform. Orbulescu Vasile, 60 ani, com. Plavișevița).

3 ramificaţii, cîrlig ce se foloseşte şi la pescuitul peştilor mai mari din Dunăre.

Cele două variante ale civigului se deosebesc doar prin modul în care se menţine arcuirea trunchiului de copac (Fig. 1 şi 2). *La prima variantă* omul s-a servit de un copac învecinat, pe al cărui trunchi, la o înălţime de aproximativ 1,8 m, a făcut un „*cristez*“ în care se introduce vîrful cioplit al civigului. Acestui civig i se mai zice şi „*cîrlig la jîp*“ sau „*jîp încovoiat la cîrlig*“ [4]. La acest civig, la aproximativ 20 cm de la vîrf, se pune sfoara sau sîrma cu carne în cîrlig, nada fiind ridicată de la pămînt la o înălţime de 1—1,20 m încît vulpea să fie nevoită să facă o săritură spre a o prinde. Prin săritură şi tragere, vîrful cioplit al civigului sare din cristez şi pe baza elasticităţii lui, smuceşte vulpea care a prins cîrligul în gură, lăsînd-o astfel suspendată în aer pînă la venirea vînătorului.

A doua variantă se deosebeşte de prima prin aceea că în trunchiul aceluiaşi copac (civig) se face o gaură de 2—3 cm adîncime, prin care se trece sfoara sau sîrma cu carnea în cîrlig. Sîrma sau sfoara este presată în adîncitură cu ajutorul unui dop (cui de lemn). Vulpea sărind şi prinzînd carnea aşezată la 1—1,20 m înălţime, smulge cuiul şi prin aceleaşi împrejurări rămîne suspendată. Uneori s-au prins chiar şi lupi cu aceste civiguri. Jderul ocoleşte aceste capcane [5].

Tot civig i se spune şi la o altă capcană folosită la prinsul păsărilor, care ar fi *a treia variantă* (fig. 3).

În realitate acest civig se serveşte de un laţ, fiind deci o combinare a laţului cu civigul descris mai sus. Această capcană se construieşte în felul următor: prin copăcelul care alcătuieşte civigul se taie o gaură transversală de aproximativ de 2 cm ∅ fie pătrată, fie rotundă. Se apleacă vîrful legat cu o sfoară subţire [6], şi se trece sfoara prin gaura transversală. În partea opusă se introduce în gaură un cui de lemn de 10 cm lungime, pe care se fixează o bucată de ştiulete de porumb. Băţul este introdus atît cît să poată sta liber fără nici o greutate aşezată pe el, fixînd totodată şi sfoara care se termină cu un laţ aşezat dea-

[4] Informator Arđelean Ioan, satul Tisovița, 60 ani, 4 cl. primare, agricultor.
[5] Idem.
[6] Se foloseşte sfoara đe tipul celei pescăreşti.

https://biblioteca-digitala.ro

supra bățului și știuletelui de porumb. Pasărea așezîndu-se pe băț, acesta cade, iar lațul îi prinde picioarele și i le trage în gaura transversală imobilizînd-o. Civigul pentru păsări necesită un copăcel mai subțire care prin revenire la poziția inițială să nu rupă sfoara.

Tot în această categorie intră „*lațul pentru vulpi*“ care se construiește ca în fig. 4, în genul cumpenei. Aici sfoara sau sîrma ce se leagă de cumpănă are trei ramificații: prima o formează legătura cîrligului de siguranță, a doua o formează lațul ce se pune la deschizătura gardului, iar de a treia ramificație se leagă carnea. Vulpea pentru a lua carnea este nevoită să intre cu capul prin laț. Trăgînd carnea, cîrligul de siguranță scapă de după al doilea cîrlig înfipt în pămînt, iar greutatea cumpenei (20—25 kg), uneori pînă la 40 kg, cade prinzînd vulpea cu lațul de gît și suspendînd-o în felul acesta în aer.

I. Lips, menționează o capcană foarte asemănătoare întîlnită în America de Sud la Pomeroon River, trecînd-o în categoria capcanelor cu arc [7]. Tot un gen asemănător de capcană este cunoscut și de către vînătorii din Franța [8].

În cadrul celei de-a doua categorii, în Clisura Dunării s-au folosit două tipuri de capcane: „*biliță*“ și „*știubeiul*“.

Denumirea de biliță se crede că provine de la cele două lemne care compun partea principală a capcanei cu lungimea de 3 m, iar diametrul de 25/30 cm cioplite spre partea din interior [9]. Aceste lemne se numesc „bile“.

Ele se așază pe un teren înclinat (fig. 5). Bila de jos se reazămă cu un capăt pe pămînt iar cu celălalt pe un copac îngemănat. A doua bilă se așază deasupra primei, distanța dintre acestea în apropierea geamănei fiind de aproximativ 1 m. Această distanță se realizează cu ajutorul „cîrligului“ prevăzut cu două cristeze (tăieturi) la ambele capete, cristeze care se introduc perfect în tăieturile marcate pe aceeași margine a fiecărei bile. Cîrligul, în partea de jos, la 5—10 cm de nivelul bilei inferioare, are un braț lung de aproximativ

[7] I. Lips, „Obîrșia lucrurilor“, p. 123. Deosebirea constă în faptul că nada este așezată în interiorul zonei, împrejmuite cu gard.

[8] A. Chaigneau, „Capture des animaux à fourrure et des rapaces“, Paris, 1948, p. 75.

[9] Informator Arđelean Ion, inf. cit.

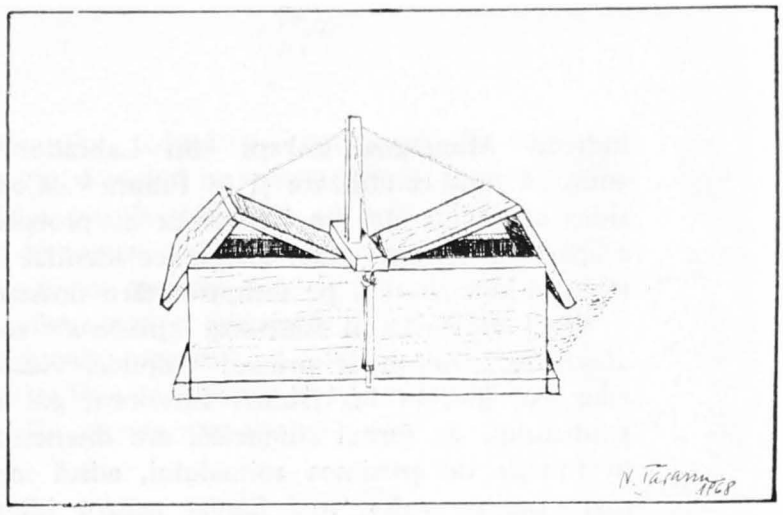

Fig. 10. Capcană pentru soboli. (Schiță după originalul aflat în proprietatea locuitorului Ciocîrșie Ion, 58 ani, com. Plavișevița).

25 cm așezat perpendicular, formînd cu linia bilelor un unghi de 90°. În vîrful acestui braț al cîrligului se pune carne de vită, pasăre sau cal. Vulpea, jderul sau pisica sălbatică, simțind mirosul cărnii, urcă pe bila de jos, care este cioplită, și merge spre cîrlig. Ajuns la acesta, se întinde după carne. Prinzînd carnea, o trage între cele două bile. În rotirea pe care o face cîrligul, acesta iese din cristeze datorită tracțiunii animalului, iar bila de sus, lipsindu-i punctul de sprijin, cade peste animal, strivindu-l sub greutatea ei. Interesant este faptul că acestei capcane, în satul Ilovița i se spune tot civig, probabil aici civigul este denumirea generică dată capcanelor.

Bilița descrisă mai sus are o asemănare foarte mare cu „*băcăneaua*“ pentru jderi sau „*capcana de lemn pentru jderi*“ existentă și în alte părți ale țării [10]. O biliță de construcție asemănătoare, avînd foarte mici deosebiri, a fost folosită și la prins urși, lupi și vidre de indienii taltan din America de Sud și de către

[10] Ing. M. Bođea, I. Cîrciu, D. Rađu, „Dăunători ai vînatului și combaterea lor“, p. 238 și M. Bođea, A.M. Comșia, V. Cotta etc. — „Vînat și vînătoare“, p. 283.

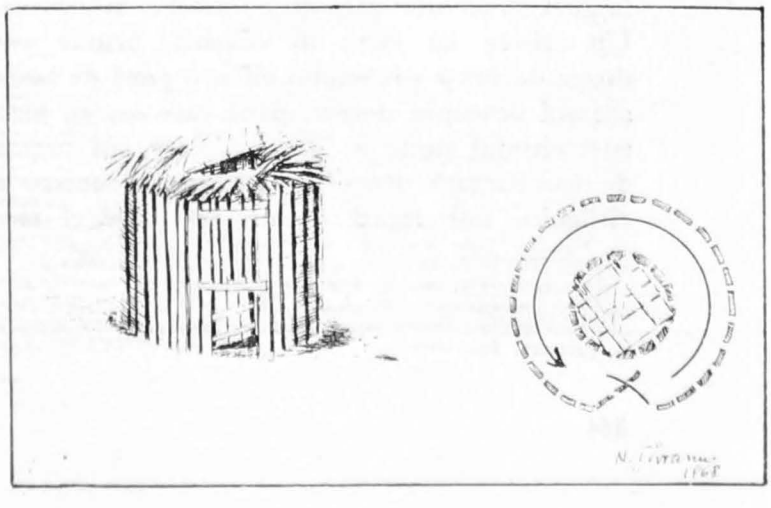

Fig. 11. Biliția pentru vulpi. (Reconstituire după inform. Pătășanu D. Dumitru, 46 ani, satul Ilovița).

https://biblioteca-digitala.ro

indienii Montagnaisnaskapi din Labrador [11], amintită fiind ca utilizare şi în Franţa [12]. Consider că ea nu este un împrumut ci probabil a apărut în condiţii social-economice identice în trecutul îndepărtat şi pe teritoriul ţării noastre.

Tipul al doilea îl formează „*ştiubeiul*" sau „*butoarca*", folosit la prinsul vulpilor, viezurilor sau jderilor la vizuină. Interiorul gol al ştiubeiului, de formă cilindrică, are diametrul în funcţie de grosimea animalului, adică mai mare pentru vulpi, mai îngust pentru jderi, spre a nu se putea răsuci sau întoarce în interiorul ştiubeiului.

În Clisura Dunării am întîlnit trei variante ale ştiubeiului. *Varianta I: ştiubeiul pentru jder.* Constă dintr-o „butoarcă" (buturugă găunoasă din lemn de tei sau plop) lungă de 1 m cu ∅ interior de 10—12 cm (fig. 6). O gură a ştiubeiului se introduce în gaura „viezurimii" jderului atunci cînd el îşi are culcuşul între stînci. La aproximativ 20 cm de cealaltă gură, se face o crestătură transversală de aproximativ 15 cm lungime şi 3 cm lăţime. Prin această tăietură se introduce un cîrlig, care, cu capătul ascuţit al părţii de jos se sprijină pe baza ştiubeiului, sus avînd un cristez pe care se reazemă parul de lemn de cca 1,20 m înălţime, construit din lemn verde ca să fie mai greu, şi cioplit în partea de jos în aşa fel încît să intre perfect în crestătură şi în interiorul butorcii. Parul este rezemat spre a nu cădea într-o parte sau alta. Jderul, ieşind din vizuină, caută să împingă cîrligul cu ramificaţia sa spre a-şi crea loc de ieşire. Învîrtind cîrligul, cristezul acestuia scapă parul ce cade după capul jderului, omorîndu-l sau imobilizîndu-l prin strîngere [13].

Varianta II: ştiubeiul pentru jderi, vulpi şi viezure. Şi aici dimensiunile sînt la fel ca la prima variantă. Sistemul de acţionare este puţin deosebit (fig. 7). La această variantă cîrligul mai numit şi „*crăcană îngemănată*" se aşază la gura ştiubeiului care nu e introdus în vizuină. Un cristez lat făcut în crăcană, prinde atît doaga de sus a ştiubeiului cît şi o pană de lemn aşezată deasupra doagei, pană care merge pînă sub ultimul dinte al parului, care are partea de jos zimţată. Pana în imediata apropiere a cîrligului este legată de un jîp (copăcel mai tînăr) încovoiat. Vulpea, viezurele sau jderul, voind să iasă din vizuină prin această „butoarcă", împinge cîrligul sau „crăcana". Prin împingere cîrligul cade, iar jîpul smulge pana, favorizînd căderea parului după capul animalului [14].

Varianta III: ştiubeiul pentru prins vulpi. Se confecţionează din acelaşi material, avînd diametrul interior de 25—30 cm şi lungimea de 0,7—1 m (fig. 8). Şi acest ştiubei se pune la gura vizuinii. Crestătura transversală de 12—15 cm ce se face la 20—30 cm de gura ştiubeiului, avînd lăţimea de 4—5 cm serveşte pentru introducerea „maiului" [15] crestat la gură ca un fierăstrău, „mai" ce are lungimea de 1 m. Pe doaga de jos a butorcii, la aproximativ 10 cm de la gură, se fixează un „popic" de lemn cu un cristez în care se introduce „plăcuţa de siguranţă". Această plăcuţă de siguranţă, în partea opusă are o tăietură în care se introduce o altă plăcuţă (un leaţ din lemn) de 30—35 cm lungime. Al doilea capăt al celei de-a doua plăcuţe sprijină maiul, fiind introdusă într-o crestătură făcută în corpul maiului. Ieşind din vizuină, vulpea intră în ştiubei şi cu capul împinge plăcuţa a doua. Prin împingere, plăcuţa de siguranţă iese de sub cristez mijlocind căderea maiului după capul vulpii.

Din categoria a treia fac parte: „*mîţa*" sau „*ştiubeiul pentru lupi*" şi „*bilişa pentru vulpi*". Aceste capcane prind animalul de viu.

La baza „*mîţei*" sau „*ştiubeiului pentru lupi*", stă lada confecţionată din scînduri, lungă de 2—2,5 m şi lată de 60—70 cm. Această ladă are prevăzute de o parte şi de alta două uşi prinse de partea de sus a lăzii prin balamale. De aceste uşi sînt legate două pietroaie mari (cîte unul la fiecare uşă). De la mijlocul părţilor ridicate ale uşilor sînt prinse două sfori, care se introduc printr-o gaură făcută în mijlocul acoperişului lăzii (fig. 9). Uşile se menţin ridicate prin fixarea celor două sfori în gaura acoperişului, cu ajutorul unui cui de lemn ce se bate de jos în sus. De acest cui se prinde carnea de vită sau cal. La mirosul cărnii, lupul intră în ladă nevăzînd nici un pericol, ieşirea fiind deschisă. În momentul cînd trage de carne, scoate cuiul care eliberează sforile şi în acelaşi timp uşile cad. În căderea lor uşile trec peste cele

[11] I. Lips, *Op. cit.*, p. 119 şi 127.
[12] A. Chaigneau — *Op cit.*, p. 95.
[13] Informator Orbulescu Vasile — Plavişeviţa, 59 ani, 4 cl. primare, fost vînător.
[14] Informator Bălan Gheorghe — Ogrăđena, 54 ani, 3 cl. inđustriale, paznic đe vînătoare.
[15] În celelalte părţi i se spune „*par*".

https://biblioteca-digitala.ro

două margini de la bază ieşite puţin în afară formînd un fel de cristez şi se opresc în şănţuleţul cristezului împiedecînd orice tentativă de deschidere a acestor uşi. Acest tip de capcană este cunoscut şi în alte părţi ale ţării noastre, dar cu unele deosebiri [16].

O capcană mai mică pentru prins „soboli" (şobolani) se întîlneşte în Clisură, destul de larg răspîndită, fiind foarte asemănătoare cu capcana-ladă descrisă şi în alte părţi ale ţării noastre [17], cunoscută şi semnalată în Franţa [18] şi Ungaria [19]. La noi, în Clisură, ea se foloseşte doar în cămările de alimente [20] (fig. 10).

Ultima capcană, aparţinînd celui de-al treilea tip, este *„biliţa pentru vulpi"*, denumire improprie. Este foarte asemănătoare cu aşa-numita cursă-labirint menţionată în ţara noastră [21], dar deosebită ca dimensiuni şi scop (fig. 11).

Această capcană are formatul unei tobe cu înălţimea de 40—50 cm şi ∅ de 70 cm. La 10 cm de centrul acestei capcane se face un gard din scînduri subţiri formînd o încăpere acoperită, cu un diametru de 20 cm, acoperişul fiind prevăzut cu o uşiţă de lemn prin care se introducea cocoşul. Al doilea gard se face la 35 cm de cetru, acesta formînd cu primul gard un sector circular lat de 25 cm, de asemenea acoperit. Într-o parte a gardului exterior se fixează o uşă de 15/15 cm pe unde intră vulpea. O dată intrată, vulpea înconjoară încăperea cocoşului şi îşi închide singură uşa de la ieşire.

Acest gen de capcană folosită şi în ţările nordice a luat şi la noi denumirea de cursă norvegiană [22], fiind folosită pentru prinderea lupilor. Nu cred ca ea să fi fost adusă în ţara noastră din Norvegia. Dimensiunile capcanei descrise mai sus o fixează ca variantă a aşazisei curse norvegiene, variantă întîlnită în Clisura Dunării şi poate şi în alte părţi ale ţării noastre. Din cele mai sus, rezultă că în materie de vînătoare, mintea omului a plăsmuit fel de fel de capcane care să-l ajute la prinderea vînatului, aducător — în cazul de faţă — de cîştig, folosind în special lemnul pe care natura i l-a pus la dispoziţie cu prisosinţă.

Varietatea sistemelor şi uneltelor de vînătoare ar putea stimula preocupările muzeelor etnografice pentru îmbogăţirea colecţiilor într-un domeniu care nu s-a bucurat pînă în prezent de suficientă atenţie şi, ca urmare, este mai puţin reprezentat în expoziţii.

[16] M. Boďea, A.M. Comşia, V. Cotta, etc. *Op. cit.*, p. 279.
[17] M. Boďea, A.M. Comşia, V. Cotta, etc., „Vînat şi vînătoare," p. 235.
[18] A. Chaigneau — *Op cit.*, p. 94.
[19] Bolcshazai Belhazy Ieno, „A vaďászati ismeretek", Kézikönive, Buďapest, 1892, p. 253.
[20] Informator Ciocîrlie Ioan, 57 ani, 4 cl. sat Tisoviţa, agricultor.
[21] Ing. M. Boďea, D. Cîrciu, D. Raďu, — „Dăunători ai vînatului şi combaterea lor", p. 213.
[22] Ernest C. Gheorghiu, dr. S.C. Gheorghiu, „Vînătoarea în România", Tip. Gutenberg, Ioseph Göbl, Bucureşti, 1901, p. 293—294.

BIBLIOGRAFIE

1. A. Chaigneau, *Capture des animaux à fourrure et des rapaces*. Edition de la maison rustique, Paris, 1948.
2. Ing. M. Boďea, I. Cîrciu, D. Raďu — *Dăunători ai vînatului şi combaterea lor*, Ed. A.G.V.P.S., Bucureşti, 1962.
3. Iulius Lips, *Obirşia lucrurilor*, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1958.
4. Ernest C. Gheorghiu, dr. S.C. Gheorghiu, *Vînătoarea în România*, Bucureşti, Tipografia Gutenberg, Ioseph Göbl, 1901.
5. Aďolph Pieper *Jagd und Sport-Geräte*. Moers am Rhein, 1872.
6. M. Boďea, A.M. Comşia, Vasile Cotta, Gheorghe Feneşan, Alexanďru Filipescu, I. Pop, C. Rossetti-Bălănescu, N. Săulescu, L. Luďescu, N.A. Străvoiu, Aurel Voloşciuc, *Vînat şi vînătoare*, Ed. A.G.V.P.S., Bucureşti, 1964.
7. A.M. Comşia, *Biologia şi principiile culturii vînatului*. Ed. Acaďemiei R.P.R., Bucureşti, 1961.
8. S. Meheďinţi, *Caracterizarea etnografică a unui popor prin munca şi uneltele sale*, ediţia a II-a, Ediť. Socec et Co. S.A. Bucureşti.
9. Dr. Frieďerich Ratzel, *Völkerkunde*, Leipzig, 1887.
10. Dr. Georg Buschan *Illustrierte Völkerkunde*, Stuttgart, 1922.
11. V. Iliescu, V.C. Popescu, S. Ştefan — *Izvoare privind Istoria României*, Ed. Acaď. R.S.R., Bucureşti, 1964.
12. Bolcshazai Belhazy Jeno — *A Vadászati ismeretek*, Kézikönyve, Buďapest, 1882.

РЕЗЮМЕ

Традиции охоты в Банате очень стары: её следы встречаются в эпипалеолите.

Наряду с капканами-ямами, деревянные капканы относятся к одним из самых древних орудий, используемых на охоте.

В зависимости от рода конструкции и использованного для них материала деревянные капканы, употребленные в районе Порциле де Фьер и описанные в статье, делятся на три категории:

1. Капканы, задушивающие животных или подвешивающие их в воздухе;

2. Капканы, раздавливающие животных из-за тяжести установки;

3. Капканы, задерживающие животных внутри установки.

К первой категории относится «чивига», имеющий три варианта, и «силки для лис», сконструированный в виде журавля.

RÉSUMÉ

La chasse a de très anciennes traditions dans le Banat. On y retrouve des traces dans l'épipaleolithique. En dehors des pièges-fosses, les pièges en bois constituent les plus anciens outils utilises pour la chasse. D'après le système de construction et le materiel les piëges en bois, utilisés près du Danube, et décrits dans l'article, se groupent en trois catégories: 1. Pièges qui immobilisent le gibier par pendaison. 2. Pièges qui écrasant l'animal par le poid de l'installation. 3. Pièges qui immobilisent le gibier dans l'intérieur de l'installation. De la première catégorie fait partie le „civig" avec ses trois variantes, en dehors du „noeud coulant pour renard", construit dans le système de la balance.

https://biblioteca-digitala.ro